25/12/2019

Ποια μεγαλύτερη χαρά μπορεί να υπάρχει στον κόσμο από την χαρά της ενανθρωπήσεως του Θεού;

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ὅταν οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι ἀνήγγειλαν στούς ποιμένες τό γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου, τούς εἶπαν ὅτι «θά σᾶς εὐαγγελισθοῦμε ἕνα γεγονός τό ὁποῖον θά εἶναι μεγάλη χαρά γιά ἐσᾶς καί γιά ὅλο τόν κόσμο». «Παντί τῶ λαῶ». Καί ὅταν οἱ μάγοι εἶδον τόν ἀστέρα, πού ἐστάθη ἐπάνω ἀπό τό οἴκημα, πού εὑρίσκοντο ὁ Κύριος Ἰησοῦς καί ἡ Παναγία μας, κι αὐτοί ἐχάρησαν χαράν μεγάλην, διότι ηὗραν τόν ποθούμενον τόν ἀναμενόμενον, τόν ἐλπιζόμενον.

Καί πράγματι, ποιά μεγαλύτερη χαρά μπορεῖ νά ὑπάρχη στόν κόσμο ἀπό τήν χαρά τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ; Ὅπως προανήγγειλε ὁ Θεός διά τῶν προφητῶν ὄχι μέ ἄγγελον, ὄχι μέ ἀπεσταλμένον «ἀλλ᾽ Αὐτός ὁ Κύριος ἦλθεν καί ἔσωσεν ἡμᾶς».

Εἶναι ὁ Ἐμμανουήλ, εἶναι ὁ Θεός ἐν μέσῳ ἡμῶν, κι αὐτή εἶναι ἡ μεγάλη χαρά, μόνη χαρά διά τούς ἀνθρώπους διά μέσου τῶν αἰώνων καί γιά ὅσους ἠμποροῦν νά

πιστεύσουν σ᾽ Αὐτόν τόν Κύριον.

Ὁ μακαριστός ἐπίσκοπος Ζίτσης Νικόλαος διά τόν ὁποῖον ξέρομεν ὅλοι ὅτι ἦτο ἕνας φιλόσοφος, θεολόγος, ἀγωνιστής ἱεράρχης, ὁ ἐπικληθείς Χρυσόστομος τῆς Σερβίας καί συγχρόνως μαρτυρικός ἱεράρχης, σέ κάποια ὁμιλία του ἔγραψε κάποτε καί τά ἑξῆς: «Ἡ ὑψίστη εὐτυχία διά τούς ἀνθρώπους εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκί. Ἀλλά καί ἡ ὑψίστη δυστυχία των εἶναι ἡ ἀποστασία των ἀπό Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἐπιστροφή εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ σατανᾶ.

Πράγματι λοιπόν ἡ ὑψίστη εὐτυχία εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ ἐν σαρκί. Αὐτήν τήν φανέρωσι πού σήμερα πανηγυρικῶς ἑορτάζομεν. Ὅπως ἐλέχθη σωστά ὅτι ὁ Θεός δέν σαρκώθηκε γιά ὅσους δέν κατώκησε στήν καρδιά τους. Σαρκώθηκε ὁ Χριστός, ἀλλά τί σημασία μπορεῖ νά ἔχη ἡ σάρκωσις τοῦ Χριστοῦ, ἄν ὁ Χριστός δέν σκηνώση μέσα μας κι ἄν ἡ καρδιά τοῦ καθενός ἀπό ἐμᾶς δέν γίνη μία φάτνη, εἰς τήν ὁποίαν θά ἀνακλιθῆ ὁ Κύριος Ἰησοῦς;

Ἡ Ἁγία Γραφή τήν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ, τήν περιγράφει καί «ὡς κένωσιν καί ὡς πτώχευσιν». Ὁ Μέγας Θεός, ὁ ἀνερμήνευτος Θεός, ὁ Ἀχώρητος, ὁ ἐν παντί Θεός ἄδειασε τόν Ἑαυτόν Του στήν ἀνθρωπίνη φύσι. Πράγματι ἡ σάρκωσις τοῦ Θεοῦ εἶναι κένωσις τοῦ Θεοῦ, ἄδειασμα τοῦ Θεοῦ, ταπείνωσις καί πτώχευσις τοῦ Θεοῦ.

Καί τώρα Αὐτός ὁ πτωχεύσας καί ταπεινωθείς Ἰησοῦς θέλει νά γίνη δικός μας. Νά μήν εἶναι ἕνας ξένος γιά ἐμᾶς, ἀλλά νά εἶναι οἰκεῖος, νά εἶναι ὁ «ἐν ἡμῖν» Θεός.

Ἀλλά γιά νά ἠμπορέση ὁ κενωθείς Θεός, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, νά κατοικήση μέσα μας καί ἡ καρδιά μας νά γίνη ναός καί κατοικητήριον δικό Του, πρέπει νά γίνη μία κένωσις καί σ᾽ ἐμᾶς. Κένωσις ἀπό τόν ἐγωϊσμόν μας, ἀπό τήν ἀπιστίαν μας, ἀπό τά πάθη μας. Ἄν θά κενωθοῦμε κι ἐμεῖς ἀπ᾽ αὐτά, τότε θά ἠμπορέση νά κατοικήση μέσα μας ὁ Χριστός καί νά κάνη καί τήν δική μας καρδιά δική του φάτνη καί δικό του κατοικητήριο, ναό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κι αὐτός πρέπει νά εἶναι ὁ ἀγῶνας μας: Πῶς θά ἔχωμεν τόν Χριστόν στήν καρδιά μας καί ὄχι νά τόν ἔχωμεν λίγες στιγμές, ἀλλά νά τόν ἔχωμεν μόνιμα.

Μέ τήν μετάνοια ὁ Χριστός ἔρχεται. Ἀλλά γιά νά μείνη δέν ἀρκεῖ ἡ μετάνοια. Χρειάζεται ὁ διαρκής ἀγῶνας, χρειάζεται ἡ προσευχή, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀγάπη, ἡ ταπείνωσις. Κι ἄν αὐτά τά ἔχουμε καί τά καλλιεργοῦμε τότε ὁ Χριστός καί ἔρχεται καί μένει μέσα μας. Κι αὐτή ἄς εἶναι σήμερα ἡ προσευχή μας πρός τόν σαρκωθέντα Κύριον.

Καθώς νοερῶς πηγαίνομεν εἰς τήν Βηθλεέμ καί προσκυνοῦμεν τό Θεῖον Βρέφος στήν ταπεινή του φάτνη, στό ταπεινό του σπήλαιον, ἄς τόν παρακαλέσωμεν, ἄς τόν παρακαλέσωμεν νά ἔλθη μέσα μας νά κάνη φάτνη τήν καρδιά μας, ὅλη τήν

ὕπαρξίν μας. Καί ὄχι μόνον νά ἔλθη, ἀλλά καί νά μείνη. Κι αὐτό βέβαια ἐξαρτᾶται ἀπό ἐμᾶς, ἐάν ἀγωνιζόμενοι τόν καλόν ἀγῶνα κρατᾶμε τόν Κύριον Ἰησοῦν μέσα μας.

Τί μεγαλύτερη εὐτυχία ἀπό τό νά ἔχωμεν τόν Χριστόν μόνιμα μέσα μας, νά μή φεύγη ποτέ ἀπό μέσα μας. Κι ἐμεῖς νά εἴμεθα πάντοτε ἄξιοι νά τόν ἔχουμε δικόν μας, κατοικητήριο δικό μας.

Αὐτή εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιά κάθε χριστιανό καί γιά κάθε ἄνθρωπο.

Ἐπικαλούμεθα σήμερα τήν Χάρι τοῦ Κυρίου, ὥστε γιά ὅλους μας νά γίνη αὐτό τό θαῦμα, δηλ. ὁ Χριστός νά ἔλθη καί νά μείνη μέσα μας. Καί ἡ καρδιά μας νά εἶναι δική του φάτνη μόνιμα, ὅπου θά ἀνακλίνεται ὁ Χριστός. Καί θά ἀνακλίνεται, ὄχι μόνον τώρα σ᾽ αὐτήν τήν ζωή, ἀλλά καί στήν αἰώνια ζωή. Διότι, ὅποιος ἑνωθῆ μέ τόν Χριστόν ἀπ᾽ αὐτή τήν ζωή θά εἶναι αἰώνια ἑνωμένος καί στήν αἰώνια ζωή. Ἐκεῖνος πού τελειώνοντας ἡ ζωή του σ᾽ αὐτόν τόν κόσμο θά εἶναι ἑνωμένος μέ τόν Χριστόν, αὐτός θά ἀξιωθῆ νά εἶναι ἑνωμένος μέ τόν Χριστόν στήν αἰωνιότητα.

Κι αὐτή εἶναι σήμερα ἡ ταπεινή μου εὐχή πρός ὅλους, καί πρός τούς Πατέρας τῆς Μονῆς καί πρός τούς Ἀδελφούς προσκυνητάς, νά μᾶς ἀξιώση ὅλους ὁ Κύριος. Μέ τή Χάριν του, μέ τήν εὐλογίαν του καί μέ τόν ἀγῶνα μας νά εἴμεθα πάντοτε ἑνωμένοι μέ τόν Χριστόν, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Από: ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΨΑΝΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΟΣΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ